

Annerieke de Vries

Sluipwesp

ORIGINELE
THRILLER!

*Maud vreest de dood niet...
maar dat zou ze beter wel
kunnen doen*

DE CRIME COMPAGNIE

Proloog

Waarom loopt een leven zoals het loopt? Dienen gebeurtenissen zich toevallig aan of is er een samenhang? Ik ben altijd jaloers geweest op mensen die hun bestaan in opperste ontspanning leven en voor wie piekeren en tobben niet bij hun karakter hoort, laat staan dat ze het ervaren. Ik denk over alles na. Het hondje dat met klitten in zijn vacht en staart tussen zijn korte poten door de struiken scharrelt, is verdwaald, verwaarloosd of misschien wel in een koude loods op een verloren industrieterrein geboren en jong door zijn moeder in de steek gelaten. Met de drie meisjes op hun fietsen met enorme kratten aan het stuur waar hun rugzak vol boeken nonchalant in is gesmeten, is iets aan de hand. Eén van de drie hangt er altijd een beetje bij. Let maar eens op, het is meestal het meisje dat er net iets anders uitziet. Haar gympen zijn niet helder wit en de armbanden om haar smalle pols te duidelijk nep. Zij fietst tussen haar vriendinnen in, haar voorband tussen de achterbanden van de twee anderen zodat ze net niet alles kan horen. En als de buschauffeur gromt wanneer ik instap en hem groet, weet ik dat hij thuis na een lange werkdag nog moet koken, de was moet draaien en het huiswerk van zijn kinderen moet controleren. Voor de meesten is het, als ze überhaupt al over zo'n buschauffeur nadenken, een vraag, maar ik weet dit soort dingen.

Mijn gedachten stoppen niet. Nooit. Wanneer ik een verhaal heb afgerond, wordt mijn blik al naar iets anders getrokken waarvoor ik een verklaring heb. Geluiden, hard of juist bijna niet hoorbaar, vallen mij op. Ik moet eigenlijk zeggen, ze irriteren mij vaak. Herrie, al is het een klaterende kinderlach, blijft als een cadans in mijn hoofd zoemen.

Niet alleen wat ik zie en hoor zet mij aan het denken, ik voel de sfeer, iemands humeur zonder dat er iets gezegd is en ook de emoties van totaal onbekenden komen bij mij binnen als een lawine, veroorzaakt door een skiër die offpiste gaat.

Ik weet inmiddels dat er maar weinig mensen zijn die mij begrijpen, sterker nog, er zijn mensen die zich afzijdig houden omdat ze mij griezelig vinden. Mijn ogen schijnen soms zo priemend te staren dat anderen het idee hebben dat ik ze doorgrond. Dat dit ook zo is, vindt bijna niemand prettig. Maar met sommige mensen heb ik direct een diep contact. Zij zeggen eigenlijk altijd dezelfde woorden: 'Het is net of wij elkaar al jaren kennen,' en storten vervolgens hun verhaal, ook al is het nog zo privé, over mij uit.

Mezelf kan ik helaas slecht doorgronden. Mijn gedachten gaan met me op de loop, ik krijg ze niet te pakken en ik kan ze ook niet tot stilstand brengen. Ik schrik van mijn hersenspinsels en als de schrik omslaat in angst, kom ik steeds strakker in het web te zitten. Met het gevaar dat ik er niet meer uit kom.

Natuurlijk heb ik hulp gehad. Psychologen en zelfs psychiaters zijn er aan te pas gekomen wanneer ik de orde en regelmaat in mijn leven en in mijn hoofd weer eens kwijt was of wanneer ik dingen deed waardoor mensen in mijn omgeving in eerste instantie hun wenkbrauwen optrokken en zich later zelfs van mij afkeerden. Ik heb in therapie en zelfs tijdens een gedwongen opname mijn leven moeten uitpluizen. Periode na periode, om me-

zelf te kunnen vatten. Het lukt aardig, maar soms, heel soms, kom ik iemand tegen die alles in de war gooit. Dit soort mensen kan ik met de beste wil van de wereld niet plaatsen, het zijn mensen die emoties bij mij oproepen die ik niet ken en die ik ook niet onder controle krijg.

Ik sta dan niet voor mezelf in.

Woensdag

-1-

‘Ga naar het Academisch Ziekenhuis om daar een man te verzorgen die door een ongeval om het leven is gekomen.’ De woorden van Ton, mijn baas, dringen maar langzaam tot mij door. Het is een rare opdracht. Ik ben nog nooit naar het ziekenhuis geweest om aan iemand de laatste zorg te verlenen. Ik leg mijn hand op mijn borstkas waar mijn hart met kracht tegen mijn ribben roffelt. De naam die Ton noemde, sloeg als een bliksemschicht in mijn hersenen. Sjoerd van Opperdam.

Ik heb Sjoerd leren kennen toen ik zijn gestorven vader verzorgde. Het was de eerste keer dat ik mijn werk bij een overledene thuis moest doen en de moeder van Sjoerd maakte het mij niet gemakkelijk. Ze haalde het bloed onder mijn nagels vandaan met haar kleinerende en commanderende toon. Sjoerd, die dat in de gaten had, zorgde ervoor dat zijn moeder uit de buurt was als ik kwam. We hadden een klik. Na de uitvaart bleven we elkaar af en toe zien. Hij luisterde naar me en troostte me als ik verdriet had om mijn zoontje. Hij oordeelde niet over de donkere periodes in mijn leven. Zonder hem had ik nooit een advocaat durven inschakelen. Laat staan gefinancierde juridische

bijstand om een verzoek in te dienen voor een omgangsregeling met mijn zoontje. Het is ongeveer een maand geleden dat mijn advocaat het verzoek aan de rechter heeft voorgelegd. Sjoerd heb ik zo'n drie maanden geleden voor het laatst gezien. Waarom heb ik geen contact meer met hem gezocht? Nu is het te laat.

De snik die luid uit mij klinkt, trekt me langzaam terug in de realiteit. Mijn iPhone trilt in mijn hand. Een appje: 'Ben je al onderweg?'

Ik loop naar het raam en zie zijn auto staan op de parkeerplaats van het uitvaartcentrum.

'Waarom vraag je dat als je het antwoord weet?' app ik terug. Ik kan het niet laten om er een chagrijnige smiley aan toe te voegen.

'Van Opperdam wacht op je.'

Mijn vingers klemmen om mijn telefoon.

'Ja?'

'Toe nou Maud, je weet dat die vrouw mijn bedrijf kan breken als ze wil.'

O hemel, dat is ook zo. Ton weet niet dat ik Sjoerd na de uitvaart van zijn vader ben blijven zien.

'En dat doet ze, als we GEEN goed werk afleveren!!!'

Hoe hard kun je via de app schreeuwen?

'We?' typ ik.

'Jij dan. Ga nou maar.'

Zal ik Ton vertellen dat ik Sjoerd beter ken dan hij denkt? Hij zal me nooit naar een bekende sturen. Nee, ik wil Sjoerd zien. Het maakt niet uit hoe ik hem aantref. Ik pak mijn koffertje en loop de trap af. De post die op de mat ligt, leg ik zonder ernaar te kijken op de trap. Ik heb geen zin om Ton tegen het lijf te lopen en ga niet via de deur die mijn bovenwoning met het uitvaartcentrum verbindt, maar via de voordeur naar buiten.